

[Korsgaard.]

mennesker straks og ikke eventuelt fremkalde den Komædie, som det dog faktisk bliver her i Tinget, at faa vedtaget Kastelsplanen og saa eventuelt senere se Lovforslaget igen.

Men som mit Partis ærede Ordfører maa naturligvis ogsaa jeg sige, at over de Ting bestemmer jeg ikke. Jeg kan imidlertid, som sagt, ikke se andet end, at det i Virkeligheden er en ganske urimelig Fremgangsmaade.

For mig er den Realitet, som nu foreligger, udelukkende Stormgadeplanen, og Spørgsmaalet er da: er den udvidede Stormgadeplan, vi nu har faaet forelagt, bedre end den Stormgadeplan, som man siger blev nedstemt? Det er den efter min Mening ikke, den er ringere.

Naar Stormgadeplanen i sin første Udformning blev stemt ned for ca. 14 Dage siden, var Grunden jo den, at to ærede konservative Medlemmer, det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen og det ærede Medlem Hr. Viggo Hansen, var af den Mening, at Staten ikke havde Raad til at binde sig til saa store Udgifter, som der den Gang var Tale om. Nu er der jo imidlertid dem, der siger, at naar den foreliggende Plan nu antagelig bliver vedtaget, er det egentlig de ærede Medlemmer Hr. A. C. D. Petersens og Hr. Viggo Hansens Skyld, at Staten kommer af med flere Penge. Det er en Form for Ræsonnementsslutninger, som jeg i høj Grad maa tage Afstand fra, for saa kunde man jo snart sagt aldrig indlade sig paa at nære Betænelighed ved noget, naar man kunde befrygte, at hvis man ikke slog til straks, blev det endnu værre — thi nogen Grænse for den menneskelige Taabelighed er der som bekendt ikke.

Altsaa, jeg maa paa det bestemteste tage Afstand fra et saadant Ræsonnement. Jeg finder absolut, at der kunde være en hel Del, som talte for de ærede Medlemmers Betænelighed ved den Gang at gaa med, men jeg kan ikke se rettere end, at den Plan, som foreligger nu, er meget, meget værre økonomisk set.

Der stilles nu straks Krav om 6 Mill. Kr., medens det den Gang var 5; men hvad værre er: hvis man loyalt vil gennemføre det Forslag, som nu kaldes Stormgadeplanen, inkluderer det faktisk, at man meget hurtigt skal til at bygge mod Vester Voldgade. Man kan jo altid sige, at Staten kan lade være, men det har nu alle Dage vist sig, at naar Staten havde en vis moralsk Pligt til at give Penge ud, undlod den det ikke,

medens det derimod er meget mere tvivlsomt, om Staten, naar den har en moralsk Pligt til ikke at give noget ud, saa ogsaa lader være med det. Jeg føler mig altsaa overbevist om, at denne Plan vedtaget betyder, at hvis Staten ikke ligefrem er i Nødstilstand i Løbet af de Aar, der vil gaa, inden man kommer saa vidt, at man for Alvor skal beskæftige sig med Vester Voldgade, vil man faktisk føle sig bundet til at gaa videre, og det i ikke saa lidt stærkere Grad, end hvis man havde nøjedes med at gennemføre den Stormgadeplan, som laa for for 14 Dage siden.

Jeg mener altsaa, at økonomisk set er denne Plan betænelig. Om den Udvidelse, som vil kunne foregaa mod Vester Voldgade, vil kunne blive skøn eller ikke, skal jeg ikke kunne udtale mig om. Jeg tror nu, ligesom det ærede Medlem Hr. Zahle, at det ikke vil blive helt nemt at bygge en Façade mod Vester Voldgade, som kommer til at harmonere med Prinsens Palæ. Man har talt om, hvorvidt Façaden mod Stormgade kan blive monumental eller ikke. Nu er jeg jo ikke Arkitekt, men saa meget Arkitekt tror jeg dog, jeg er, at jeg tør vove den Paastand, at det er en uløselig Opgave, at bygge en lang Façade mod en snæver Gade, saaledes at den bliver monumental; thi for overhovedet at faa en lang Façade monumental maa man kunne komme i en vis Afstand fra den, og det forhindres altsaa her af Gaden. For saa vidt synes jeg altsaa, at man i mangt og meget har diskuteret et Problem, som i sig selv var uløseligt.

Men aldeles bortset fra det skønne eller ikke skønne, som kan skabes mod Vester Voldgade, kan der ikke være den fjerneste Tvivl om, at den Del, som kommer til at ligge ud mod Vester Voldgade, bliver, beregnet efter Kvadratmeter Museumsflade, ganske overordentlig dyr i Forhold til det andet.

Naar jeg altsaa staar overfor den Udformning, som man nu giver Lovforslaget, og hvorved man faktisk binder sig til disse meget store Udgifter, bliver jeg betænelig. For 14 Dage siden stod vi overfor en Udgift paa ca. 5 Mill. Kr., hvoraf Indsamlingen vist har indbragt 2,3 Mill. Kr.; saa at Staten altsaa skulde ofre 2,7 Mill. Kr.; det, vi nu staar overfor, er i første Omgang 6 Mill. Kr.; og i anden Omgang henimod 2 Mill. Kr. til de Bygninger, som vil følge paa, altsaa 8 Mill. Kr. Medens der saaledes for 14 Dage siden kun var Tale om at binde Staten til 2,5 Mill. Kr., bliver det efter den nu foreliggende Plan til 5,5 Mill. Kr., og dette paa